

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. Варна, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Янко Д. Янков

Членове: Даниела П. Костова
Светослава Н. Колева

при участието на секретаря Соня Н. Дичева
в присъствието на прокурора А. Вл. П.
като разгледа докладваното от Даниела П. Костова Въззивно частно
наказателно дело № 20233000600255 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.313 и следващите от НПК, намиращи приложение по препращане от чл.306 ал.3 от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на осъденото лице Г. В. В. срещу определение № 233 от 04.07.2023 г. по ЧНД № 323/2023г. по описа на ОС-Шумен, образувано и разгледано по реда на чл.306 ал.1 т.1 от НПК, с което било оставено без разглеждане искането на осъденото лице за повторно приспадане на изтърпяното наказание „доживотен живот без замяна“ при „специален“ режим, считано от момента на влизане на присъдата в сила до постановяване на определение от 14.06.2022 г. по ЧНД № 191/2022 г. по описа на Окръжен съд – Шумен.

Развитото във въззивната жалба оплакване от осъдения В. е изложено в „касационна жалба“, в която са изтъкнати основания, свързани с постановяване на определението при допускане на съществени процесуални нарушения; в разрез с материалноправните разпоредби; при непълно интерпретиране и дефицит на доказателства; необоснованост на постановения съдебен акт; нарушени права на молителя във връзка с предоставянето му на възможност за опровергаване на спорни от негова гледна точка фактически обстоятелства.

Прокурорът от АП-Варна изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага на въззивната инстанция да потвърди определението на ОС - Шумен.

В съдебно заседание въззивникът се явява и поддържа жалбата си като излага доводи по съществото на искането си, а не такива срещу определението на съда, с което искането му е оставено без разглеждане като недопустимо. Претенцията му се свежда до повторно, двойно зачитане на изтърпяното от него наказание от момента на влизане на присъдата в сила до определянето на режима на изтърпяване на определеното му наказание с определение на съда по чл.306 от НПК по ЧНД 191/2022г. на ОС-Шумен. Твърдението е свързано с липсата на режим, определен със съдебен акт в посочения период като се твърди, че това било сторено с акт на администрацията на затвора. На това основание се претендира повторно зачитане на този период – от 05.12.2017г. до 11.11.2022г.

Жалбата се поддържа и от служебният защитник на осъдения – адв.Ю.Г., който я аргументира с липсата на компетентност на служител на затворническата администрация по отношение на режима за изтърпяване на наказанието, определено с влязъл в сила съдебен акт.

Варненският апелативен съд, след като се запозна с материалите по делото констатира, че въззивната жалба е допустима и я разгледа по същество.

Предмет на настоящото производство е определение № 233 от 04.07.2023 г.от 14.06.2022г. по ЧНД № 323/2023г. по описа на ОС-Шумен, образувано и разгледано с правно основание чл.306 ал.1 т.1 от НПК.

Посочената правна разпоредба ангажира съда с произнасяне по следните въпроси:

-относно определянето на общо наказание по реда на чл.25, чл.27 от НК;

-относно приложението на чл.53 от НК (касателно отнемане на вещи, принадлежащи на виновния, свързани с извършване на престъплението или такива, които са били негов предмет, както и такива, които са пряка и непосредствена облага от престъплението).

От материалите по делото се установява, че:

Молителят Г. В. бил осъждан, като с определения по чл.306 от НПК му били извършени следните групирания:

1/С Определение № 295/17.07.2015г., постановено по ЧНД № 289/2015г. по описа на ОС - Шумен наказанията на В. по НОХД № 30/2009г. по описа на ВТРС и това по НОХД № 303/2011г. по описа на ОС-Шумен били групирани на основание чл.25 вр. чл.23 от НК като било определено общо наказание от 8 (осем) години лишаване от свобода, към което били присъединени глобата и конфискацията. Определен бил първоначален „строг“ режим на изтърпяване на наказанието.

На 01.12.2017г. влязла в сила останалата част от присъдата на В. по НОХД № 303/2011г. по описа на ОС - Шумен, за извършени две престъпления по чл.116 от НК в периода юни 2008г. – 18.07.2008г. С нея било наложено наказание „доживотен затвор без право на замяна“ при първоначален

„специален“ режим на изтърпяване на наказанието.

2/С Определение № 30/23.01.2018г., постановено по ЧНД № 430/2017г. по описа на ОС – Шумен, съдът групирал предходното определено общо наказание по ЧНД № 289/2015г. по описа на ОС - Шумен (посочено горе като пункт 1) с двете наказания „доживотен затвор без право на замяна“, наложени на осъдения В. с втората част на влязлата в сила присъда по НОХД № 303/2011г. по описа на ОС-Шумен за престъпленията по чл.116 от НК, като било определено общо наказание „доживотен затвор без замяна“; на основание чл.23 ал.3 от НК към него били присъединени глобата и конфискацията. Било зачетено изтърпяването на наказанието, считано от датата на задържането на В. по ДП, считано от 21.10.2010г. Определението било потвърдено с решение на АС-Варна № 72, постановено по ВЧНД № 91/2018г., в сила от 25.04.2018г.

С този акт на съда било финализирано групирането на всички наложени с влязла в сила присъда наказания на осъденото лице – т.е. била приложена разпоредбата на чл.25 от НК по реда, предвиден в чл.306 ал.1 т.1 от НПК.

С ново искане по реда на чл.306 ал.1 т.1 и т.2 от НПК, осъденият В. инициирал образуването на ЧНД № 191/2022г. по описа на ОС-Шумен, в което претендирал повторно зачитане на един и същ период от време, тъй като в рамките на същия бил с мярка за неотклонение „задържане под стража“, а също така едновременно изтърпявал и влязла в сила присъда. С определение ОС-Шумен оставил искането без уважение, но установил пропуск в определението по ЧНД № 430/2017г. по описа на ОС – Шумен по отношение на режима на изтърпяване на наказанието, поради което определил на основание чл.306 ал.1 т.2 от НПК първоначален режим на изтърпяване на наказанието „специален“.

По настоящото производство, както правилно отбелязва искателя, неговата молба е свързана тъкмо с определението на ОС – Шумен по ЧНД № 191/2022г., на базата на което той претендира повторно/двойно зачитане на периода от влизане в сила на определението по ЧНД № 430/2017г. по описа на ОС – Шумен до влизането в сила на това по ЧНД № 191/2022г., в който твърди, че не е имал режим, определен от компетентен орган (съд), а от орган на затворническата администрация, който не разполага с правомощия по определяне на първоначалния режим на изтърпяване.

ОС – Шумен (след отмяна на разпореждането за отказ за образуване на ЧНД поради липсата на процесуално основание и указанията на АС-Варна за разглеждане на искането в о.с.з. - виж ВЧНД 175/2023г. на АС-Варна) образувал ЧНД 216/2023г., с което отказал да се произнесе по искането, намирайки го за недопустимо. Правилността на това определение е обект на проверка в настоящото производство.

Съдът споделя аргументите на първата инстанция. По-горе бе посочено, че по реда на чл.306 ал.1 т.1 от НПК съдът се произнася по конкретно формулирани въпроси, по които е пропуснал да се произнесе с присъдата. Накратко те са такива, свързани с прилагане разпоредбите на чл.25 и чл.27 от НПК (какъвто този случай не е, тъй като чл.306 ал.1 т.1 от НПК касае само и единствено изрично посоченото „определяне на общо наказание по чл.25 от

НК"), както и свързани с прилагане разпоредбата на чл.53 от НК (каквото този случай също не е).

Действително, следва да се отбележи, че в разпоредбата на чл.25 ал.2 от НК съществува възможност за приспадане, но в случаите, когато наказанието по някоя от присъдите е изтърпяно изцяло или отчасти и е от вида на общото наказание“. Такова приспадане съдът вече сторил с определението си по ЧНД № 430/2017г. по описа на ОС – Шумен, с което зачел изтърпяното от осъдения, считано от 21.10.2010г. Това определение е влязло в законна сила и липсват основания за неговото преразглеждане, а и искането на В. не е от естеството, предвидено в чл.25 ал.2 от НК, а е претенция за двойно зачитане на един и същи изтърпян период от време.

Отделно - според нормите на НПК, претенциите, свързани с разпоредбата на чл.59 от НК (т.е. със зачитане на определени времеви периоди), не са задължителни за съда при произнасяне по чл.306 от НПК (решение 42/2006г. на ВКС по н.д. 626/2006г. на II н.о. – „в това производство за съда не съществува процесуално задължение да се произнесе по чл.59 от НК. Ако и доколкото съществува основание за прилагане на чл.59 от НК и това не е направено от съответния съд, това се прави от прокурора при изпълнение на наказанието.“). При наличието на основания за прилагане на разпоредбата на чл.59 от НК след влизане на присъдата в сила или след влязло в сила определение по чл.306 ал.1 т.1 от НПК (касателно определяне на общо наказание по чл.25 ал.1 от НК), компетентен да се произнася по тях е прокурора по силата на разпоредбата на чл.417 от НПК. Неговият акт, съобразно ал.2 на посочената разпоредба подлежи на обжалване пред съд.

Заради гореизложеното, а и съобразно духа и рамката на закона, както и при съобразяване на съдебната практика по този въпрос (посочените горе решения на ВКС - решение 409/2009г. на ВКС по н.д. 428/2009г. на II н.о.; решение 42/2006г. на ВКС по н.д. 626/2006г. на II н.о., както и цитираните от ОС други решения на върховната касационна инстанция на РБългария), апелативния съд намира за правилен и законосъобразен крайния извод на първостепенния съд да остави искането на осъденото лице без разглеждане като недопустимо по очертания в разпоредбата на чл.306 ал.1 т.1 от НПК процесуален ред. Което води до потвърждаване на атакуваното определение.

Водим от горното и на основание чл.306 ал.3 от НПК, съставът на АС-Варна

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 233 от 04.07.2023 г.от 14.07.2023г. по ЧНД № 323/2023г. по описа на ОС-Шумен.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____